

ROBERT CHARLES **WILSON** VORTEX

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

ROBERT CHARLES WILSON s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetățean canadian. A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor '70 și, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF*, *IASFM*, *Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*. Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar și prefețe și articole critice. A primit numeroase premii și distincții, dintre care amintim: trei premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) și pentru romanele *Darwinia* (1999) și *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). Vortex încheie trilogia începută cu *Turbion* și continuată cu *Axa*.

NEMIRA

1

SANDRA SI BOSE

Ajunge, își zise Sandra Cole când se trezi în apartamentul ei înăbușitor. Astăzi va fi ultima zi când se va duce la lucru și-și va petrece timpul în compania prostituatelor emaciate, a drogaților în primele stadii ale sevrajului, a mincinoșilor cronici, a delincvenților mărunti. Astăzi era ziua în care-și va prezenta demisia.

Se trezea în fiecare dimineață cu același gând. N-a făcut-o ieri. Nici azi n-o va face. Dar, într-o bună zi, aşa o să facă. *Ajunge.* Savură ideea în timp ce stătea sub duș și apoi în timp ce se îmbrăca. Gândul o însufleți în timp ce sorbi prima ceașcă de cafea și cât mâncă un mic dejun frugal, compus din iaurt și pâine prăjită cu unt. Până atunci, reușise să-și adune curajul pentru a înfrunta ziua. De a se confrunta cu ideea că nu se va schimba nimic.

Se nimeri că tocmai trecea prin zona de primiri de la Centrul de Asistență, când polițiul îl aduse pe băiat pentru a fi luat în evidență și evaluat.

Tânărul urma să-i fie dat ei în grija, timp de o săptămână: dosarul său fusese adăugat listei de cazuri din dimineața aceea. Numele lui era Orrin Mather și se credea că nu-i violent. De fapt, părea însăprimantat. Avea ochii cășcați și umezi, iar capul îi zvâcnea

când la stânga, când la dreapta, ca o rândunică păzindu-se de păsări de pradă.

Respectătorul și cărtișorul său, ameni și cărți
Sandra nu-l știa pe polițistul care-l adusese, nu era unul dintre cei cunoscuți. Faptul nu era ceva neobișnuit; predarea minorilor arestați Centrului de Asistență al statului Texas nu era o prioritate pentru poliția din Houston. Ca o ciudătenie, acest polițist părea foarte grijuliu cu prada sa. Băiatul nu se ținea, temător, departe de el, ci stătea aproape de el, ca și cum ar fi căutat protecție. Polițistul își ținea mâna ferm pe umărul lui și spuse ceva ce Sandra nu putu înțelege, dar păru să mai alunge neliniștea băiatului.

Amândoi constituiau o imagine contrastantă. Polițistul era înalt, masiv, fără a fi însă gras, cu pielea închisă la culoare, păr negru, ochi negri. Băiatul era cu cincisprezece centimetri mai scund, îmbrăcat într-o salopetă ca a deținuților, care-i atârnă pe trupul slabănonog. Era atât de palid, încât părea că trăise într-o peșteră în ultimele sase luni.

Infirmierul de serviciu la recepție era Jack Geddes, un bărbat despre care circulau zvonuri plauzibile cum că în orele lui libere lucra și ca om de ordine într-un bar din centrul orașului. Geddes era, adesea, dur cu pacienții, mult prea dur, după părerea Sandrei. Se ridică, brusc, de pe locul lui din spatele pupitrlui de la recepție, imediat ce băgă de seamă agitația lui Orrin Mather, urmat de asistentă de serviciu, înarmată cu arsenalul ei de sedative și ace.

Polițistul – iar asta era ceva foarte neobișnuit – se poziționă direct între Orrin și infirmier.

– Toate acestea n-ar trebui să fie necesare, zise el.

Avea un accent texan, cu o inflexiune de ceva străin.

– Îl pot escorta pe domnul Mather oriunde este necesar.

Sandra înaintă, ușor jenată că nu vorbise ea prima. Se prezintă ca doctor Cole și spuse:

– Primul lucru ce trebuie făcut este un chestionar de admitere. Înțelegi, domnule Mather? Asta se va întâmpla într-o încăpere de pe hol. Eu am să-ți pun niște întrebări și-am să notez informațiile, apoi îți vom da o cameră a ta. Înțelegi?

Orrin Mather dădu din cap. Geddes și asistenta dădură înapoi, infirmierul părând puțin cam deranjat. Polițistul o cântări pe Sandra din priviri.

– Sunt polițistul Bose, zise el. Doamă doctor Cole, pot discuta cu dumneavoastră, după ce-l instalați pe Orrin?

– Asta ar putea dura ceva timp.

– Am să aştepț, spuse Bose. Dacă nu vă supărați.

Iar acesta a fost lucrul cel mai neobișnuit dintre toate.

Temperatura din oraș, în timpul zilei, se ridicase până la aproape 38 de grade Celsius, zece zile la rând. Secția de evaluare a Centrului avea aer condiționat, adesea potrivit în mod absurd (Sandra avea un pulover în biroul ei), însă numai o adiere de aer răcoros pătrundea prin grătarul din tavan până în sala rezervată pentru chestionarea celor aduși în instituție. Orrin Mather transpira deja când Sandra se aşeză pe scaunul de la masă, vizavi de el.

– Neața, domnule Mather! zise ea.

El se destinse puțin la auzul glasului ei.

– Puteți să-mi spuneți Orrin, doamnă.

Ochii lui erau albaștri, iar genele lungi nu se potriveau cu fața lui colțuroasă. O tăietură de pe obrazul drept i se vindeca, lăsându-i o cicatrice.

– Aproape toată lumea-mi zice așa.

– Mulțumesc, Orrin. Eu sunt doctor Cole și vom mai discuta în zilele următoare.

– Dumneavoastră sunteți cea care decide cine mă ia în primire.

– Într-un fel, e adevărat. Eu am să fac evaluarea psihiatrică. Însă nu sunt aici ca să te judec, înțelegi? Sunt aici ca să aflu despre ce fel de ajutor ai nevoie și dacă îl putem oferi.

Orrin dădu o dată din cap, îngropându-și bărbia în piept.

– Dumneavoastră decideți dacă merg la Tabăra de Asistență de Stat.

– Nu numai eu. Întregul personal e implicat, într-un fel sau altul.

– Însă dumneavoastră sunteți cea cu care discut, nu?

— Deocamdată, da.
Respect — OK, spuse el. Am priceput.

În încăpere erau patru camere de monitorizare, câte una în fiecare colț, unde se uneau pereții cu tavanul. Sandra văzuse înregistrări cu ea însăși și cu alte sesiuni de chestionare și știa cum va arăta pe monitoarele din camera alăturată: în racursi și dichisită cu o bluză albastră și fustă la fel, cu ecusonul ei de identificare atârnând de un lăncișor prins la gât, în timp ce se apleca peste masa goală, din lemn de pin. Băiatul va fi redus de alchimia televiziunii cu circuit închis la un chestionat oarecare. Cu toate că ar trebui, în realitate, să înceteze să-l considere pe Orrin Mather drept un băietan, cu toate că arăta atât de copil. Conform dosarului său, avea nouăsprezece ani. Destul de mare să știe cum stau lucrurile, după cum obișnuia să spună mama Sandrei.

- De fel, ești din Carolina de Nord, Orrin, aşa e?
- Cred că aşa scrie în hârtiile pe care vă uitați.
- Și este corect ce scrie?
- M-am născut în Raleigh și-acolo am trăit, da, doamnă, toată viața mea, până am venit în Texas.
- O să vorbim despre asta mai târziu. Deocamdată, trebuie să mă asigur că informațiile de bază sunt corecte. Știi de ce te-a arestat poliția?

- Își coborî privirea.
- Da.
- Îmi poți povesti?
- Vagabondaj.
- Acesta-i termenul legal. Tu cum i-ai spune?
- Nu știu. Dormit pe o alei, cred. Și ciomăgit de bărbații aceia.
- Nu-i un delict să fii ciomăgit. Poliția te-a arestat pentru propria ta siguranță, nu?
- Cred că da. Eram destul de plin de sânge când m-au găsit. N-am făcut nimic ca să-i provoc pe tipii ăia. Erau chitiți pe mine doar pentru că erau beți. Au încercat să-mi ia geanta, dar nu i-am lăsat. Aș fi vrut ca poliția să fi venit ceva mai repede.

O patrulă a poliției îl găsise pe Orrin Mather semiconștient și sângerând pe un trotuar din partea de sud-vest a Houstonului. Nu avea nicio adresă stabilă, niciun act de identitate și, în aparență, niciun mijloc de existență. Conform legilor vagabondajului, adoptate în urma Turbionului, Orrin a fost luat în custodie pentru evaluare. Rănilor fizice au fost destul de ușor de tratat. Starea sa mentală era însă o cheștiune deschisă, una căreia Sandra se aștepta să-i găsească o rezolvare în următoarele șapte zile.

- Ai familie, Orrin?
- Doar pe sora mea, Ariel, în Raleigh.
- Iar poliția a contactat-o?
- Au spus că da, doamnă. Polițistul Bose zice că va sosi aici cu autobuzul, să mă ia. Astă înseamnă un drum lung, călătoria cu autobuzul. Cred că e cam cald în acest moment al anului. Lui Ariel nu-i pasă de caniculă.

Va trebui să-l întrebe pe Bose despre asta. De obicei, dacă vreun membru de familie voia să-și asume responsabilitatea, nu era necesar ca un caz de vagabondaj să se termine în Centrul de Asistență. În datele legate de arestarea lui Orrin nu apăreau acte de violență, iar el era, în mod sigur, conștient de situație, aparent, nefiind irațional. Cel puțin pentru moment. Cu toate că *există* ceva ciudat la el, își zise Sandra. (O observație neprofesională, pe care n-o va trece în notițele ei.)

Începu cu un chestionar standard din *Manualul de diagnoză și statistică*. Dacă știa data zilei curente și aşa mai departe. Majoritatea răspunsurilor sale erau directe și coerente. Dar când îl întrebă dacă auzea voci, Orrin ezită.

- Nu prea cred, spuse el în cele din urmă.
- Ești sigur? E-n ordine dacă vorbim despre astfel de lucruri. Dacă există probleme, vrem să te ajutăm.

El dădu foarte serios din cap.

- Știi asta. Este o întrebare grea. Nu aud voci, doamnă, nu, nu prea. Însă, uneori, scriu unele lucruri.
- Ce fel de lucruri?
- Lucruri pe care nu le înțeleg întotdeauna.

Așadar, iată și calea de intrare.

Sandra adăugă o notă în dosarul lui Orrin – *pos. formă halucinatoare scrisă* – pentru o cercetare ulterioară. Apoi, pentru că subiectul îl tulbura în mod evident, îi zâmbi și spuse:

– Păi, deocamdată ajunge.

Trecuse jumătate de oră.

– Vom discuta din nou cât de curând. Am să-i spun unui infirmier să te conducă în camera ta, unde vei sta pentru următoarele câteva zile.

– Sunt sigur că-i foarte drăguță.

Poate că aşa era, în comparație cu aleile lăturalnice din Houston.

– Prima zi în centru poate fi dificilă pentru unii, dar crede-mă, nu-i chiar aşa de rău pe cât pare. Cina se servește la ora șase, la cantină.

Orrin pără nedumerit.

– Asta-i ca o bodegă?

– Da.

– Pot să vă întreb, e gălăgie acolo? Nu-mi pasă de zgomote când mănânc.

Cantina pacienților era o grădină zoologică și, în general, se auzea ca într-o casă, însă personalul avea grija să fie un spațiu sigur. *Sensibilitate la zgromot*, adăugă Sandra la notișele sale. și-l putea imagina, cu ușurință, pe Orrin ferindu-se de el.

– Poate fi puțin cam gălăgios. Crezi că te descurci cu asta?

El îi aruncă o privire mohorâtă, dar dădu din cap.

– Am să încerc.

Încă un suflet pierdut, mai fragil și mai puțin bătăios decât restul. Sandra speră că o săptămână în Centru îi va face lui Orrin mai mult bine decât rău. Însă nu îndrăznea să parieze pe asta.

Polițistul de custodie încă aștepta când ea ieși din camera de chestionare, spre marea surprindere a Sandrei. La polițiști era ceva obișnuit să se debaraseze de cazuri și să-și vadă de drum. Centrul de Asistență își începuse existența instituțională ca măsură de descongestionare a sistemului penitenciar supraaglomerat, în timpul

celor mai negri ani ai Turbionului și după aceea. Această situație de urgență se sfârșise cu un sfert de secol în urmă, dar Centrul încă mai era un loc de debarasare de delincvenții mărunți, cu probleme evidente la cap. Pentru poliție era convenabil, mai puțin însă pentru personalul suprasolicită și subfinanțat al instituției. Rareori oamenii legii se mai interesau de cei aduși. Din punctul de vedere al poliției, transferul însemna un dosar închis sau, mai rău, aruncat în toaletă și tras apa după el.

Uniforma de polițist din Houston a lui Bose era scrobită, în pofida caniculei. Începu să-o întrebe despre impresiile ei asupra lui Orrin, dar, cum trecuse de prânz, Sandra îl invită să i se alăture la cantină, la cea a personalului, nu cea a pacienților, pe care Orrin Mather o va găsi, aproape cu certitudine, tulburătoare.

Ea luă obișnuita supă de luni și salată, așteptând ca Bose să facă la fel. Era destul de târziu, aşa că nu avură niciun fel de probleme cu găsirea unei mese libere.

– Intenționez să urmăresc cazul Orrin, spuse Bose.

– Asta-i ceva nou.

– Poftim?

– În general, nu avem parte de o urmărire, în continuare, a vreunui caz de către HPD¹.

– În cazul lui Orrin au rămas unele chestiuni nelămurite.

Vorbise despre „Orrin“, remarcă ea, nu despre „deținutul“ ori „pacientul“. Era limpede că polițistul Bose era interesat de ceva.

– N-am găsit nimic neobișnuit în dosarul lui.

– Numele lui a apărut în legătură cu un alt caz. Nu pot discuta nimic despre acesta, însă am vrut să vă întreb... a pomenit ceva despre scris?

– Da, foarte pe scurt.

– Când a fost găsit, căra o geantă de piele conținând zeci de caiete cu foi liniate, toate umplute cu scrisul său. Geanta și-o apăra când a fost atacat. În general, Orrin este un tip cooperant, însă a trebuit să ne chinuim să-i confiscăm caietele după ce a fost

¹ Houston Police Department (n. tr.).

luat în custodie. L-am asigurat că i le vom ține în siguranță și că i le vom înapoia imediat ce cazul său va fi rezolvat.

– Și ați făcut-o? Adică, i le-ați dat înapoi?

– Nu încă.

– Pentru că Orrin este atât de preocupat de aceste carnete de notițe, ele s-ar putea preta la evaluarea mea.

– Înțeleg asta, doamnă doctor Cole. De asta am vrut să discut cu dumneavoastră. Problema este că aceste notițe s-ar putea să fie relevante și într-un alt caz aflat în atenția HPD. Am pus să fie transcrise, însă este un proces lent... scrisul lui Orrin nu-i ușor de descifrat.

– Pot vedea transcrierile?

– De-asta am și venit aici. Vreau să vă rog însă ceva. Până nu examinați întregul document, putem să menținem această chestiune în afara canalelor oficiale?

Era o rugămintă neobișnuită, iar ea ezită înainte de a răspunde.

– Nu sunt sigură ce înseamnă pentru dumneavoastră canale oficiale. Orice observație pertinentă va fi trecută în evaluarea lui Orrin. Chestiunea nu e negociabilă.

– Puteți face ce observații doriți, atât timp cât nu copiați sau citați ceva direct din carnetele de notițe. Nu până nu rezolvăm anumite probleme.

– Orrin se află în îngrijirea mea doar pentru șapte zile, polițist Bose. La sfârșitul acestui interval, trebuie să înaintez recomandările mele.

– Înțeleg, și nu încerc să mă amestec. Evaluarea dumneavoastră este cea care mă interesează. Ceea ce aș vrea să obțin de la dumneavoastră, neoficial, este opinia asupra celor scrise de Orrin. În special asupra credibilității lor.

În cele din urmă, Sandra începu să înțeleagă. Ceva din cele scrise de Orrin era o dovadă potențială într-un caz în derulare, iar Bose voia să știe cât de mult se putea baza pe notițe (sau pe autorul lor).

– Dacă mă solicitați pentru o mărturie în vreo procedură legală...

– Nu, nimic de genul asta. Doar o opinie neoficială. Orice-mi puteți spune și nu încalcă principiul de confidențialitate în relația medic-pacient sau alte restricții profesionale pe care le-ați avea.

– Nu sunt sigură...

– S-ar putea să înțelegeți ceva mai bine situația după ce veți citi documentul.

În cele din urmă, onestitatea lui Bose o convinse să accepte, cel puțin pentru moment. Și era chiar curioasă în legătură cu carnetele de notițe și ciudata dependență a lui Orrin de ele. Dacă descoperea ceva relevant din punct de vedere clinic, nu va simți nicio strângere de inimă la ignorarea oricărei promisiuni făcute lui Bose. Principala ei loialitate era pentru pacient și se asigură că înțelesese asta.

El îi acceptă condițiile fără să protesteze, apoi se ridică. Își lăsase salata neterminată, o frunză de lăptucă de pe care ciugulise, sistematic, toate roșile cherry.

– Mulțumesc, doamnă doctor Cole. Vă apreciez ajutorul. Am să vă trimit, diseară, prin e-mail, primele pagini.

Îl dădu o carte de vizită standard HPD, cu telefonul său și adresa de e-mail, cu numele său întreg, Jefferson Amrit Bose. Și-l repetă în gând, privindu-l cum dispără în mulțimea de angajați în halate albe, adunați la intrarea cantinei pacienților.

După o zi de consultații de rutină, Sandra conduse până acasă sub razele prelungi ale soarelui în amurg.

Apusurile o făceau, adesea, să se gândească la Turbion și, cu toate că arăta destul de prozaic pe cerul dinspre vest, era doar o iluzie întreținută. Adevăratul soare era un monstru străvechi și umflat, murind furios în inima sistemului solar. Ceea ce vedea la orizont era radiația sa letală, rămasă după ce fusese filtrată și dozată de incontestabila și puternica tehnologie a Ipoteticilor. Timp de mulți ani – întreaga viață adultă a Sandrei – omenirea viețuise din toleranța acestor ființe extraterestre lipsite de voce.

Cerul era de un albastru dur, acoperit, spre sud-est, de nori ca niște straturi de corali, rostogolindu-se dinspre Golf. În centrul Houstonului se înregistrau, potrivit buletinului meteorologic,

16
patruzece de grade Cels
pe serverul de stiri erau

patruzeci de grade Celsius, la fel ca ieri și alătăieri. Discuțiile de pe serverul de știri erau numai despre lansările de la baza White Sands, rachete care injectau aerosoli de sulf în straturile superioare ale atmosferei, în încercarea de a încetini încălzirea globală declanșată. Împotriva *acestei* apocalipse în desfășurare (de care nu ei erau responsabili), Ipoteticii nu oferiseră nicio soluție. Vor proteja Pământul de soarele umflat, dar concentrația de boxid de carbon din atmosferă nu era, în aparență, problema lor. Ci a omenirii. Și, cu toate acestea, petrolierele continuau să se strecoare în aval pe Canalul Navigabil Houston, cu încărcăturile lor de combustibil fosil, combustibil care era acum din belșug și ieftin, după ce țările equatoriane începuse să curgă dinspre Lumea Nouă de dincolo de Portal. *Două planete pline de petrol în care să ne prăjim*, își zise Sandra. Instalația de climatizare din mașină își huruia protestul monoton, însă nu se putu mobiliza suficient ca s-o opreasă.

De când își terminase stagiatura la UCSF¹ și se dusese să lucreze la Centrul de Asistență, Sandra își petrecuse zilele dând verdicțe pozitive sau negative asupra unor minți tulburate, aplicând teste simple, pe care majoritatea adulților funcționali le puteau trece ușor. Este subiectul orientat în timp și spațiu? Înțelege subiectul consecințele acțiunilor sale? Dacă aș putea face același test întregii omeniri, se gândi ea, rezultatul ar fi de-a dreptul îndoieific.

Subiectul e confuz și, adesea, autodistructiv. Subiectul urmărește căștiguri pe termen scurt, în detrimentul propriului său bine.

Când ajunse la locuința ei din Clear Lake, se făcuse noapte, iar temperatura abia scăzuse cu un grad sau două. Și-a încălzit cina la cuptorul cu microunde, a deschis o sticlă de vin roșu și a verificat dacă e-mailul lui Bose ajunsese la ea.

Ajunsese. Căteva zeci de pagini. Pagini despre care se presupune că fuseseră scrise de Orrin Mather, însă își dădu seama imediat căt de improbabil era acest lucru.

Numele meu este Turk Findley, începea documentul.

2

POVESTEA LUI TURK FINDLEY

Numele meu este Turk Findley, iar aceasta este povestea vieții pe care-am dus-o după ce tot ce-mi era cunoscut și iubisem a murit și s-a terminat. Începe în deșertul unei planete pe care o numeam Equatoria și se încheie... ei bine, asta-i cam greu de spus.

Acestea sunt amintirile mele. Astă s-a întâmplat.

1

Am fost plecat departe de lumea mea zece mii de ani. Era un lucru groaznic de știut și, pentru o bucată de vreme, a fost aproape tot ce știam.

M-am trezit buimăcit și pierdut și dezgolit, afară. Soarele strălucea pe un cer albastru. Mi-era sete. Trupul mă durea, iar limba mi-o simțeam grea în gură. Am încercat să mă ridic și aproape că am căzut la loc. Vederea-mi era încețoșată. Nu știam unde mă aflu sau cum ajunsesem acolo. Nu-mi aminteam nici de unde veneam.

¹ University of California, San Francisco (n. tr.).

Tot ceea ce știam era convingerea năucitoare a trecerii unei perioade enorme de timp (zece mii de ani, însă cine-i numărase?).

Am rămas nemîșcat până a trecut cel mai puternic val de amețelă. Atunci am ridicat capul și am încercat să înțeleg ce vedeam.

Ajunsesem în ceea ce părea a fi un deșert. Pe o rază de câțiva kilometri, nu era nimănii prin preajmă, din cât mi-am dat seama, dar nu eram singur: câteva aparate de zbor treceau pe deasupra mea cu viteză mică. Aeronavele aveau o formă ciudată și nu era clar ce anume le menținea în aer, din moment ce păreau să aibă aripi sau elice.

Le-am ignorat. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă feresc de lumina soarelui; pielea mea se înroșise și nu aveam de unde să știu cât timp fusesem expus. Deșertul era o întindere plată de nisip, ocupând tot orizontul, însă era plin de fragmente din ceea ce păreau să fie resturile unor jucării uriașe. Prin apropiere, vedeam suprafața netedă și curbată a unei jumătăți de coajă de ou, de cel puțin patru metri înălțime, de un verde prăfuit; în depărtare erau forme similare, în culori strălucitoare, însă tot mai șterse, ca și cum se terminase un ceai dansant al unui uriaș. Iar la orizont, un șir de munți se întindeau ca un maxilar întunecat. Aerul mirosea a praf mineral și a metal încins.

M-am târât câțiva metri, până la umbra cojii de ou sparte. Acolo era încântător de răcoare. Ceea ce-mi mai trebuia acum era niște apă. Și poate ceva cu care să mă acopăr. Dar efortul mișcării m-a făcut să am din nou amețeli. Unul dintre aparatele acelea de zbor ciudate părea să plutească deasupra mea; am încercat să dau din mâini, ca să-i atrag atenția, însă forța mă părăsise. În loc de asta, am închis ochii și mi-am pierdut din nou cunoștința.

III

Când mi-am revenit, mă aflam pe ceea ce părea a fi o targă.

Purtătorii ei erau îmbrăcați în uniforme galbene și purtau măști antipraf care le acopereau gura și nasul. O femeie în aceeași

uniformă galbenă păsea lângă mine. Când privirile ni s-au întâlnit, a zis:

– Te rog, încearcă să-ți păstrezi calmul. Știu că ești însășimântat. Trebuie să ne grăbim, dar, crede-mă, te ducem într-un loc sigur.

Atunci, acest loc *nu* era sigur?

Aterizaseră mai multe aparate de zbor și-am fost dus într-unul dintre ele. Femeia în galben le-a zis câteva cuvinte însășitorilor ei, într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Capturatorii sau salvatorii mei m-au ridicat în picioare și-am descoperit că puteam sta fără să cad. S-a coborât o ușă, obturând priveliștea deșertului și a cerului. O lumină mai blândă inundă interiorul aparatului de zbor.

Bărbați și femei în combinezoane galbene foiau pe lângă mine, însă eu eram cu ochii pe femeia care-mi vorbise în engleză.

– Încet, a zis ea, luându-mă de braț.

Nu avea mai mult de un metru șaizeci și ceva, iar când și-a dat jos masca, arăta reconfortant de omenește. Pielea ei era ciocolatie, avea trăsături vag asiatice, iar părul negru era tuns scurt.

– Cum te simți?

Era o întrebare complicată. Am izbutit să ridic din umeri.

Ne aflam într-o încăpere mare și m-a însășit până într-un colț al ei. O suprafață asemănătoare cu un pat alunecă dintr-un perete, împreună cu un rastel cu ceea ce-ar fi putut fi echipament medical. Femeia în galben mi-a cerut să mă întind. Ceilalți soldați sau aviatori – nu știam exact ce erau – ne ignorau și-și vedea de treburile lor, acționând suprafețele de control întinse de-a lungul peretilor sau grăbindu-se spre alte incinte ale aparatului de zbor. Am simțit o senzație de ridicare și-am dedus că decolasem, cu toate că nu se auzea niciun zgomot în afară de cel al vocilor, vorbind într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Niciun fel de scuturături, goluri de aer, nicio turbulență.

Femeia în galben a lipit de antebrațul meu și de coșul pieptului un tub metalic bont și-am simțit cum neliniștea mea se transformă, treptat, în amorțelă. Cred că fusesem sedat, însă nu-mi prea păsa. Setea îmi dispăruse.

– Îmi poți spune numele tău? a întrebat femeia.